

Sygn. akt II AKa 455/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Paszkiewicz

Sędziowie: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

SSA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Anna Majewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błazejaka

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 r.

sprawy

H. R.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt **II K 56/14**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. G. – Kancelaria Adwokacka w P. – kwotę 147,60 zł. (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

H. R. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 listopada 2008 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIII K 535/08 za:

a. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 11 do dnia 25 lutego 2008 roku na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązany na podstawie art. 35 § 1 k.k. do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym; nadto orzeczono wobec oskarżonego na rzecz Urzędu Gminy S. nawiązkę w wysokości 650,00 (sześćset pięćdziesiąt) złotych;

b. przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. popełnione w dniu 26 lutego 2008 roku na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązany na podstawie art. 35 § 1 k.k. do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

przy czym na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 3 k.k. wymierzono H. R. tymże wyrokiem karę łączną w rozmiarze 4 (czterech) miesięcy ograniczenia

wolności, zobowiązując go na podstawie art. 35 § 1 k.k. do wykonywania w tym okresie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1001/10 za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. popełnione w dniu 13 sierpnia 2010 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat;

III. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 listopada 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 198/11 za przestępstwo z art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od dnia 22 listopada 2010 roku do dnia 08 grudnia 2010 roku na karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 maja 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1115/11 za przestępstwo z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt (w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy o ochronie zwierząt oraz ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach - Dz. U. z 2011 r. Nr 230, poz. 1373) przy zast. art. 4 § 1 k.k. popełnione w okresie od kwietnia 2011 roku do dnia 13 września 2011 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, nadto orzeczono wobec skazanego przepadek 10 koni stanowiących jego własność;

V. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lipca 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1274/11 za:

a. przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. popełnione w dniu 19 sierpnia 2011 roku na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

b. ciąg przestępstw z art. 224 § 2 k.k. popełnionych w dniu 19 sierpnia 2011 roku i w dniu 04 lipca 2011 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c. przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 25 sierpnia 2011 roku na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

d. przestępstwo z art. 223 § 1 k.k. popełnione w dniu 04 lipca 2011 roku na karę roku pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzono H. R. tymże wyrokiem karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania w dniach 19 i 20 sierpnia 2011 roku, w dniu 25 sierpnia 2011 roku i w dniu 26 grudnia 2011 roku;

VI. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 14 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 502/12 za przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. popełnione w dniu 17 marca 2012 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 52/12 za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. popełniony w dniu 16 maja 2011 roku na karę roku pozbawienia wolności;

VIII. wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 marca 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 662/12 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. art. 283 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełnione w nieustalonym czasie do dnia 18 czerwca 2012 roku na karę roku ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, nadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczono zatrzymanie H. R. w dniu 18 czerwca 2012 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy dwóm dniom kary ograniczenia wolności;

Wobec skazanego H. R. Sąd Rejonowy w Słupsku w dniu 15 maja 2013 roku w sprawie o sygn. akt II K 93/13 wydał wyrok łączny, którym połączył:

a. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 (trzech) lat orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1001/10 i karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności po 20 (dwadzieścia) godzin prac na cele społeczne w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 listopada 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 198/11 i w ich miejsce wymierzył karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b. karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności po 30 (trzydzieści) godzin prac na cele społeczne w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 maja 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1115/11 i jednostkowe kary pozbawienia wolności odpowiednio: karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, karę roku pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lipca 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1274/11 oraz karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 14 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 502/12 i w ich miejsce wymierzył karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 1274/11 w dniach 19 i 20 sierpnia 2011 roku, w dniu 25 sierpnia 2011 roku i w dniu 26 grudnia 2011 roku oraz okres dotychczas odbytej kary w tejże sprawie.

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt II K 56/14:

1. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 87 k.k. połączył skazanemu H. R.:

- jednostkową karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 20 czerwca 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1001/10, wskazaną w punkcie II części wstępnej wyroku łącznego,

- jednostkową karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności po 20 (dwadzieścia) godzin prac na cele społeczne w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 listopada 2011 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 198/11, wskazaną w punkcie III części wstępnej wyroku łącznego,

- jednostkową karę roku pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 52/12, wskazaną w punkcie VII części wstępnej wyroku łącznego,

i w ich miejsce wymierzył skazanemu H. R. karę łączną roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 86 § 1 k.k., art. 87 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył skazanemu H. R.:

- jednostkową karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności po 30 (trzydzieści) godzin prac na cele społeczne w stosunku miesięcznym orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 maja 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIV K 1115/11, wskazaną w punkcie IV części wstępnej wyroku łącznego,

- jednostkowe kary pozbawienia wolności odpowiednio: karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, karę roku pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lipca 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 1274/11, wskazane w punkcie V podpunkty a, b, c, d części wstępnej wyroku łącznego,

- jednostkową karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 14 grudnia 2012 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 502/12, wskazaną w punkcie VI części wstępnej wyroku łącznego,

i w ich miejsce wymierzył skazanemu H. R. karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 577 k.p.k. i art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 2 wyroku łącznego zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego H. R. w sprawie Sądu Rejonowego w Słupsku o sygnaturze akt II K 1274/11 w postaci jego kolejnych zatrzymań w dniach: 19 i 20 sierpnia 2011 roku, 25 sierpnia 2011 roku i 26 grudnia 2011 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi łącznej kary pozbawienia wolności;

4. ustalił, że w pozostałym zakresie wyroki Sądu Rejonowego w Słupsku wydane w sprawach o sygn. akt XIV K 1001/10, II K 198/11, XIV K 1115/11, II K 1274/11 i II K 502/12 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku wydany w sprawie II K 52/12 podlegają odrębnemu wykonaniu;

5. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych: wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 listopada 2008 roku wydanym w sprawie XIII K 535/08 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 marca 2013 roku wydanym w sprawie XIV K 662/12;

6. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. - Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 442,80 /czterysta czterdzieści dwa 80/100/ złotych, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za udzieloną skazanemu obronę z urzędu w sprawie w obu instancjach;

7. zwolnił skazanego H. R. od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, za wyjątkiem opłaty, od której jest zwolniony z mocy ustawy.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca skazanego, który na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej kary.

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary, polegającą na niezastosowaniu pełnej absorpcji przy orzeczeniu kary w wyroku łącznym wobec skazanego H. R., pomimo okoliczności przemawiających za jej zastosowaniem.

Wniósł o zmianę powyższego wyroku i wymierzenie skazanemu H. R. kary pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

W uzasadnieniu obrońca wskazał, że Sąd Okręgowy swoje rozstrzygnięcie uzasadnił po fakcie popełnienia przestępstw w bliskiej odległości czasowej oraz wziął pod uwagę informacje dotyczące skazanego w czasie przebywania w warunkach izolacyjnych: "poprawne zachowanie, brak kar dyscyplinarnych, przestrzeganie porządku wewnętrznego oraz innych przepisów regulujących odbywanie kary, poprawny, bezkonfliktowy stosunek do przełożonych i współosadzonych, brak przynależności do nieformalnych struktur podkultur przestępczych".

Zwrócił uwagę, że analogiczne okoliczności występują w "drugiej grupie przestępstw", za które tym samym wyrokiem orzeczono wobec tego samego skazanego - H. R. karę łączną, stosując jednak w tym przypadku zasadę asperacji, a nie zasadę absorpcji. Sąd Okręgowy w Słupsku w uzasadnieniu stwierdza, że istnieje bliska więź czasowa jak również tożsamość miejsca popełnienia przestępstw w "drugim węźle przestępstw", a więc ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy istnieje zarówno w pierwszej jak i w drugiej grupie przestępstw popełnionych przez skazanego. Opinia o skazanym siłą rzeczy nie może się różnić gdyż czynów tych dokonał jeden i ten sam człowiek.

Sąd Okręgowy w Słupsku niezastosowanie zasady absorpcji argumentował przede wszystkim w oparciu o kryterium wielości przestępstw podlegających łączeniu, co w przeświadczeniu Sądu determinowało ujemną przesłankę stosowania przy karze łącznej zasady dla skazanego najkorzystniejszej. obrońca wskazał, że wielość czynów karalnych, za które H. R. został skazany wyrokiem łącznym występowała jednakowoż zarówno w pierwszym jak i w drugim "węźle przestępstw" podlegających łączeniu, a jednak tylko w pierwszym przypadku Sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji, odmawiając słuszności jej zastosowania w przypadku drugim.

Argumentem przemawiającym za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary w wyroku łącznym H. R. jest w ocenie obrońcy także fakt, że na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 23 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 7/14 i wyroku z dnia 31 października 2014 r. stwierdzić można, iż ogólna sytuacja skazanego nie uległa pogorszeniu, ale także i nie uległa poprawie. Tymczasem ratio legis instytucji kary łącznej (wyroku łącznego) polega na tworzeniu korzystniejszej sytuacji prawnej dla skazanego, na odpowiedniej redukcji sumy kary podyktowanej względami humanitarnymi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi bowiem jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, w rozważanym przypadku kary łącznej można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar zasadniczych i środków karnych, wymierzonych przez sąd pierwszej instancji, a dolegliwością jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania sądowych reguł kształtowania kary łącznej. Wysokość zaś kary łącznej pozbawienia wolności ograniczona - tak w przypadku kary łącznej orzeczonej w punkcie 1 jak i w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku - granicami określonymi w art. 86 § 1 k.k. uzależniona jest od bliskości podmiotowej i przedmiotowej poszczególnych przestępstw, a także od zachowania się skazanego w zakładzie karnym, w którym przebywa, przy czym bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, czy też nawet podobieństwo tych przestępstw, nie są tak istotnymi przesłankami wymiaru kary łącznej, aby ograniczały czy też eliminowały którekolwiek z dyrektyw wymiaru kary zawarte w art. 53 k.k. (vide: wyrok składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1976 r., sygn. akt VI KRN 144/76, OSNPG 1976 z. 10, poz. 83). Kara łączna pozostaje wszak karą za całokształt przestępczej działalności, a jako zaś taka niewątpliwie winna być karą sprawiedliwą. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku dowodzą zaś, iż Sąd pierwszej instancji przytoczone wyżej przesłanki i okoliczności, należycie i szczegółowo rozważył i przydał im właściwe znaczenie. W konsekwencji zaś tego, wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy, prawidłowo ukształtował do skazanego obie orzeczone kary łączne pozbawienia wolności. Uwzględnił bowiem i dał temu rzeczowo wyraz na stronach od 12 do 15 uzasadnienia wyroku, z jednej strony związek podmiotowo - przedmiotowy, oraz czasowy zachodzący pomiędzy przestępstwami popełnionymi - w przypadku kary z punktu 1 części dyspozytywnej - w dniu 13 sierpnia 2010 r. (art. 157 § 1 k.k.), w okresie od dnia 22 listopada 2010 r. do dnia 08 grudnia 2010 r. (art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k.) oraz w dniu 16 maja 2011 r. (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.) oraz popełnionymi w przypadku kary łącznej z punktu 2 - w okresie od kwietnia 2011 r. do dnia 13 września 2011 r. (art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 10 ustawy o ochronie zwierząt), w dniach 19 sierpnia 2011 r. (art. 191 § 1 k.k.), 19 sierpnia 2011 r. i 04 lipca 2011 r. (art. 224 § 2 k.k.), 25 sierpnia 2011 r. (art. 278 § 1 k.k.) i 04 lipca 2011 r. (art. 223 § 1 k.k.) oraz w dniu 17 marca 2012 r. (art. 224 § 2 k.k.), z drugiej zaś opinię o skazanym za czas jego pobytu w zakładzie karnym. Tym samym kształtując do H. R. kary łączne pozbawienia wolności na poziomie roku oraz roku i 4 miesięcy, w sytuacji,

gdy najwyższa z kar jednostkowych wynosiła - w obu przypadkach - rok, zaś kumulacja odpowiednio rok i 11 miesięcy oraz 2 lata i 11 miesięcy, Sąd a quo niewątpliwie w pełni uwzględnił dyrektywy sądowego wymiaru kary łącznej. W realiach sprawy obie orzeczone kary łączne jawią się bowiem, jako kary wyważone i racjonalnie uzasadnione. Obecnie kara łączna, co słusznie zresztą zauważa nawet sam obrońca, nie musi wiązać się z poprawą sytuacji skazanego. Brak jest zatem jakichkolwiek rzeczowych powodów do zastosowania zasady absorpcji. Zwłaszcza jeśli uwzględnić w odniesieniu do drugiego zbiegu realnego wielość przestępstw podlegających łączeniu. Omawiany węzeł składa się bowiem z 6 przestępstw, co już niejako determinuje - jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy - ujemną przesłankę stosowania przy karze łącznej zasady dla skazanego najkorzystniejszej. Ponadto każde z tych przestępstw godzi w inne dobra chronionej prawem, tj. w ochronę zwierząt, w wolność osobistą, w prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz w mienie. Dlatego też ukształtowane przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcie o karze łącznej czyni zadość potrzebom wynikającym z prewencji indywidualnej i generalnej, w aspekcie sprawiedliwego karania sprawy. Jest też zgodne ze wszelkimi dyrektywami odnoszącymi się do jej wymiaru, określonymi w dyspozycji przepisów art. 86 § 1 k.k. i art. 53 k.k. Rację przy tym przyznać należy Sądowi pierwszej instancji, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji mogłoby zostać odebrane przez skazanego i jego środowisko, jako wyraz pobłażliwości dla sprzecznych z prawem powtarzających się zachowań H. R.. A co istotne, w omawianym przypadku skazany kontynuował popełnianie przestępstw pomimo świadomości w zakresie konsekwencji (choćby w oparciu o wyroki zapadające wcześniej). Zważyć też należy, że orzeczona w pkt 2 kara łączna jest o rok i 7 miesięcy krótsza, niż w sytuacji, w której Sąd zastosowałby zasadę kumulacji.

Podsumowując podkreślenia wymaga, że w ocenie Sądu Apelacyjnego ukształtowane przez Sąd Okręgowy w Słupsku obie kary łączne pozbawienia wolności są karami niewątpliwie sprawiedliwymi, a jako takie w sposób właściwy winny spełnić oczekiwane cele w zakresie prawidłowego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara łączna winna osiągnąć w stosunku do skazanego. Powyższe w konsekwencji czyni apelację obrońcy skazanego oczywiście bezzasadną.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny, podzielając zasadność wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 31 października 2014 r. w sprawie II K 46/14 i nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wywiedzionej apelacji, działając na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O zwolnieniu skazanego H. R. od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., natomiast o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym zgodnie z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).